

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสภาพปัจจุบันของประเทศไทย มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งด้าน เศรษฐกิจสังคม การเมือง รวมทั้งด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี จึงเป็นผลทำให้คนใน สังคมต้องมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การดำรงชีวิตของตนเอง ให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทาง สังคมที่เปลี่ยนแปลงไป จึงจะทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและมี สุขภาพดี แต่ถ้านักคิดใคร่ครวญไม่สามารถปรับตัวหรือขาดทักษะในการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นใน สังคม ปัญหาต่าง ๆ ก็จะตามมา เพราะว่าการมีพื้นฐานชีวิตที่ดีงามและมั่นคง จะทำให้ สามารถดำเนินชีวิต ได้อย่างปลอดภัย จากความทุกข์ทั้งหลาย นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับการพัฒนาชีวิตมนุษย์ที่จะต้องพัฒนาทั้งองค์ความรู้และทักษะชีวิต ซึ่งเป็น ความสามารถที่ให้อำนาจคิด รู้จักทำ รู้จักการอยู่ร่วมกันกับบุคคลในสังคมและสิ่งแวดล้อมใน ชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ (วนิดา ขวามงคล เอกแสงศรี, 2546 : คำนำ) ดังเช่น แผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2554 ที่ได้มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพคน ในสังคมไทย ส่งเสริมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ พัฒนาค้นคว้าที่มีคุณธรรมนำความรู้ เกิด ภูมิคุ้มกัน โดยพัฒนาจิตใจควบคู่กับการพัฒนาการเรียนรู้ของคนทุกกลุ่มทุกวัยตลอดชีวิต และสามารถดำเนินการกับองค์ความรู้ ทั้งภูมิปัญญาท้องถิ่นและองค์ความรู้สมัยใหม่ เพื่อ นำไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม พร้อมทั้งเสริมสร้างคนไทยให้มีสุขภาพแข็งแรง ทั้งกายและใจ ในสภาพแวดล้อมที่น่าอยู่ให้คนไทยอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข ดำรงชีวิตอย่างมั่นคง (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549 : 3) มีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (2542 : 8) หมวด 4 เกี่ยวกับแนวทางการจัดการศึกษา มาตรา 24 ที่ได้กำหนดไว้ว่า การจัดกระบวนการ เรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การ จัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา เช่นเดียวกับ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนด จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ข้อที่ 2 ไว้ว่า เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานผู้เรียนจะต้อง มีความรู้

ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี มีทักษะชีวิต และได้กำหนดให้ทักษะชีวิตเป็น สมรรถนะสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนพึงได้รับการพัฒนา ทั้งด้านความรู้ ความรู้สึกรู้คิด ให้รู้จักสร้างสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล รู้จักจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม รู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น ป้องกันตนเองในภาวะคับขัน และจัดการกับชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับวัฒนธรรมและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2553 : 5-7)

จากที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมฉบับที่ 10 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เน้นการพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ หรือเน้นทักษะชีวิต (Life skills) ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่สถานศึกษาควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับทักษะชีวิต ดังนี้ เพื่อช่วยสร้างภูมิคุ้มกันให้นักเรียนส่วนใหญ่สามารถเผชิญกับปัญหาที่อยู่รอบ ๆ ตัว ในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปและเพื่อเป็นพื้นฐานในการเตรียมความพร้อมสำหรับการดำเนินชีวิตในอนาคตต่อไป รวมทั้งมีการประเมินและพัฒนาทักษะชีวิตของผู้เรียนควบคู่กันไปด้วย ซึ่งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้สถานศึกษาได้จัดกิจกรรมพัฒนาและเสริมสร้างทักษะชีวิต โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ใน 8 สาระการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ได้แก่ กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมโสมรุม กิจกรรมลูกเสือ – เนตรนารี ยุวกาชาด ผู้บำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมชมรม/ชุมนุม กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์และกิจกรรมอื่นที่เสริมสร้างคุณลักษณะของสถานศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552 : 2)

จะเห็นได้ว่า ทักษะชีวิตเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สถานศึกษาจะต้องปลูกฝังให้เกิดแก่ผู้เรียน เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวัน เป็นความสามารถที่พัฒนาขึ้นได้ด้วยการฝึกฝนและการกระทำซ้ำ ๆ จนเกิดความเคยชินและความชำนาญ เป็นลักษณะนิสัยในด้านการหลอหลอมพฤติกรรมนั้น และเด็กในช่วงวัยต่าง ๆ จะมีพัฒนาการที่แตกต่างกัน ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ อารมณ์และสังคม การที่จะพัฒนาเด็กในช่วงวัยต่าง ๆ นั้นต้องคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวัยเด็ก (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) ซึ่งเป็นช่วงของนักเรียนวัยเด็กตอนปลายและเตรียมที่จะเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น เป็นช่วงที่มีการพัฒนาการทางสังคมเป็นลักษณะเด่น คือเป็นช่วงเปลี่ยนจากสังคมแบบในบ้านไปสู่สังคมนอกร้าน ศูนย์กลางของชีวิตทางสังคมคือ โรงเรียน พ่อแม่

กลายเป็นบุคคลที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อเด็กน้อยลง กลุ่มเพื่อนร่วมวัยเริ่มมีบทบาทต่อชีวิตของเด็กมากขึ้น พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งหลาย มีแนวโน้มมาจากเพื่อนก่อนข้างสูง ประกอบกับการดำเนินชีวิตภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา (สุรางค์ ใคว์ตระกูล. 2553 : 82-86) ดังนั้นทักษะชีวิตจึงควรเป็นคุณลักษณะที่ควรจะได้ปลูกฝังให้เกิดแก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและพัฒนาตนเองตามการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข

กรมสุขภาพจิต ได้เสนอแนวคิดของทักษะชีวิตไว้ว่า ทักษะชีวิตเป็นความสามารถอันประกอบด้วยความรู้ เจตคติ และทักษะในการจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวในสภาพสังคมปัจจุบันและเตรียมความพร้อมสำหรับการปรับตัวในอนาคต ซึ่งประกอบด้วย ด้านการคิดวิเคราะห์ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านความตระหนักรู้ในตนเอง ด้านความเห็นใจผู้อื่น ด้านความภูมิใจในตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร ด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหา และด้านการจัดการอารมณ์และความเครียด แต่เนื่องจากสังคมปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านการศึกษาที่ไม่หยุดนิ่ง เศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มีผลทำให้การดำเนินชีวิตของคนในสังคมต้องเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นเพื่อให้การพัฒนาทักษะชีวิตเป็นการพัฒนาที่สมบูรณ์และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และเหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน สถานศึกษาจะต้องมีการประเมินทักษะชีวิต ซึ่งเป็นการประเมินพฤติกรรมเป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาผู้เรียนแต่ละบุคคลให้มีการพัฒนาการที่ดีตรงตามความต้องการของท้องถิ่นและสังคม ตามแนวทางการจัดการศึกษาและผ่านเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด และนักเรียนแต่ละคนมีทักษะชีวิตอยู่ในระดับใด (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552 : 22) ดังนั้นเครื่องมือวัดทักษะชีวิตที่เหมาะสมและมีคุณภาพจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับสถานศึกษา

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะสร้างเครื่องมือเพื่อวัดทักษะชีวิตของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เหมาะสมกับลักษณะตามวัยของเด็กและสอดคล้องตามกรอบแนวคิดของกรมสุขภาพจิต โดยใช้ข้อคำถามเป็นสถานการณ์จำลอง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของนักเรียน พร้อมทั้งใช้เครื่องมือวัดทักษะชีวิตที่ได้มาศึกษาและวิเคราะห์ระดับทักษะชีวิตของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ซึ่งผู้วิจัยมีความคาดหวังว่าผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ได้แบบวัดทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มี

คุณภาพในประเด็นของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าอำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และความเชื่อมั่นของแบบวัด ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของเครื่องมือในการวัดผล เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมินผู้เรียนด้านทักษะชีวิต ซึ่งเป็นสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และนำผลการทดสอบมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนด้านทักษะชีวิตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพแบบวัดทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติสำหรับแปลความหมายคะแนนที่ได้จากแบบวัดทักษะชีวิตของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 2

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การสร้างแบบวัดทักษะชีวิต สำหรับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในครั้งนี้ ตามแนวคิดของกรมสุขภาพจิต 9 องค์ประกอบ ดังนี้ ด้านการคิดวิเคราะห์ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง ด้านความเห็นใจผู้อื่น ด้านความภูมิใจในตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร ด้านการตัดสินใจ และการแก้ปัญหา และด้านการจัดการอารมณ์และความเครียด

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 2 จำนวน 5,894 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 2 จำนวน 361 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ

เคนรีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

3. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะชีวิต หมายถึง ความสามารถของบุคคลโดยรวม ในการแก้ปัญหาและปรับตัว ให้สามารถเผชิญสถานการณ์หรือปัญหาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและสังคม จนสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม มีความสุข และเตรียมความพร้อมสำหรับการปรับตัวในอนาคตได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการคิดวิเคราะห์ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง ด้านความเห็นใจผู้อื่น ด้านความภูมิใจในตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร ด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหา และด้านการจัดการอารมณ์และความเครียด มีรายละเอียดดังนี้

ด้านการคิดวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะข้อมูล ข่าวสาร คิดไตร่ตรองให้รอบคอบ มีความสมเหตุสมผล โดยพิจารณาทั้งคุณและโทษ เพื่อให้ได้มาซึ่งคุณค่าของสิ่งนั้น นำไปใช้ในการพิจารณาสถานการณ์หรือแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

ด้านความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถในการคิดอย่างกว้างขวาง ไม่ยึดติดอยู่ในกรอบ มีความคิดแปลกใหม่ คิดหลากหลาย สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ทำให้เกิดความคิดใหม่ ๆ

ด้านความตระหนักรู้ในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการรับรู้ จุดดี จุดด้อยของตนและรู้ความแตกต่างของตนเองกับผู้อื่น โดยมีความสามารถรู้เท่าทันอารมณ์ของตนเอง สามารถจัดการกับความรู้สึกภายในของตนเองได้ตามความเป็นจริง มีการรับรู้ในความสามารถและคุณค่าของตนเอง

ด้านความเห็นใจผู้อื่น หมายถึง ความสามารถในการรับรู้และเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่นมีความเห็นใจผู้อื่น มีความเข้าใจและตระหนักรู้ในความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น มี

การรับรู้คาดคะเนและตอบสนองความต้องการของผู้อื่นและสามารถส่งเสริมช่วยเหลือผู้อื่นอย่างเหมาะสม รวมทั้งการให้โอกาสผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ

ด้านความภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความภูมิใจในความสามารถที่ตนเองมีอยู่และนำความสามารถเหล่านี้มาใช้ในทางที่ถูกต้องและเกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น โดยรับรู้คุณค่าของตนเองตามความเป็นจริง เปิดใจกว้างยอมรับสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริงเชื่อมั่นในความสามารถหรือศักยภาพของตนเองและแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง ความสามารถของตนเองในการกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมด้วยความเต็มใจ โดยการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ และปฏิบัติตามหน้าที่เพื่อประโยชน์ส่วนรวม รักษาทรัพยากร หรือสมบัติของส่วนรวม

ด้านการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้คำพูดและภาษาท่าทาง เพื่อสื่อสารความรู้สึกนึกคิดของตนเอง และรับรู้ความรู้สึกนึกคิดอีกฝ่าย เพื่อสร้างความเข้าใจ ทำให้เกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน มีการสื่อความที่ดี สร้างความร่วมมือกับผู้อื่น ร่วมทำงานเป็นทีมและสามารถปรับตัวได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

ด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหา หมายถึง ความสามารถในการรับรู้ปัญหาสาเหตุของปัญหา วิเคราะห์ปัญหา และพิจารณาเลือกแนวทางการแก้ปัญหาและลงมือปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม สามารถแก้ไขปัญหอย่างยืดหยุ่นและมีสติ

ด้านการจัดการอารมณ์และความเครียด หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม สามารถผ่อนคลายอารมณ์และความเครียด โดยใช้วิธีการที่เหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งสร้างแนวคิดหรือกิจกรรมใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และมีเทคนิคในการคลายเครียด และสร้างแนวคิดหรือกิจกรรมใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต

คุณภาพของแบบวัดทักษะชีวิต หมายถึง คุณลักษณะที่บ่งบอกถึงความสามารถของแบบวัดทักษะชีวิต ได้แก่ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าอำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และความเชื่อมั่นของแบบวัด

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดทักษะชีวิตที่สามารถวัดได้ตรงตามนิยามเชิงปฏิบัติการ ในแต่ละองค์ประกอบ ด้านการคิดวิเคราะห์ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านความตระหนักรู้ในตนเอง ด้านความเห็นใจผู้อื่น ด้านการสร้าง

สัมพันธ์ภาพและการสื่อสาร ด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหา และด้านการจัดการอารมณ์และความเครียด โดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ค่าอำนาจจำแนก หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดทักษะชีวิต ที่ความสามารถแยกบุคคลที่มีทักษะชีวิตต่ำออกจากบุคคลที่มีทักษะชีวิตสูงได้ โดยการหาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation : r_{xy}) คำนวณได้จากสูตร สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดทักษะชีวิต ที่สามารถวัดได้ตรงตามองค์ประกอบของทักษะชีวิตทั้ง 9 องค์ประกอบ คือ ด้านการคิดวิเคราะห์ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง ด้านความเห็นใจผู้อื่น ด้านความภูมิใจในตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการสร้างสัมพันธ์ภาพและการสื่อสาร ด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหา และด้านการจัดการอารมณ์และความเครียด วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis)

ความเชื่อมั่น หมายถึง คุณสมบัติของแบบวัดทักษะชีวิต ที่สามารถให้ผลการวัดที่คงและแน่นอน เมื่อมีการวัดซ้ำอีก คำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

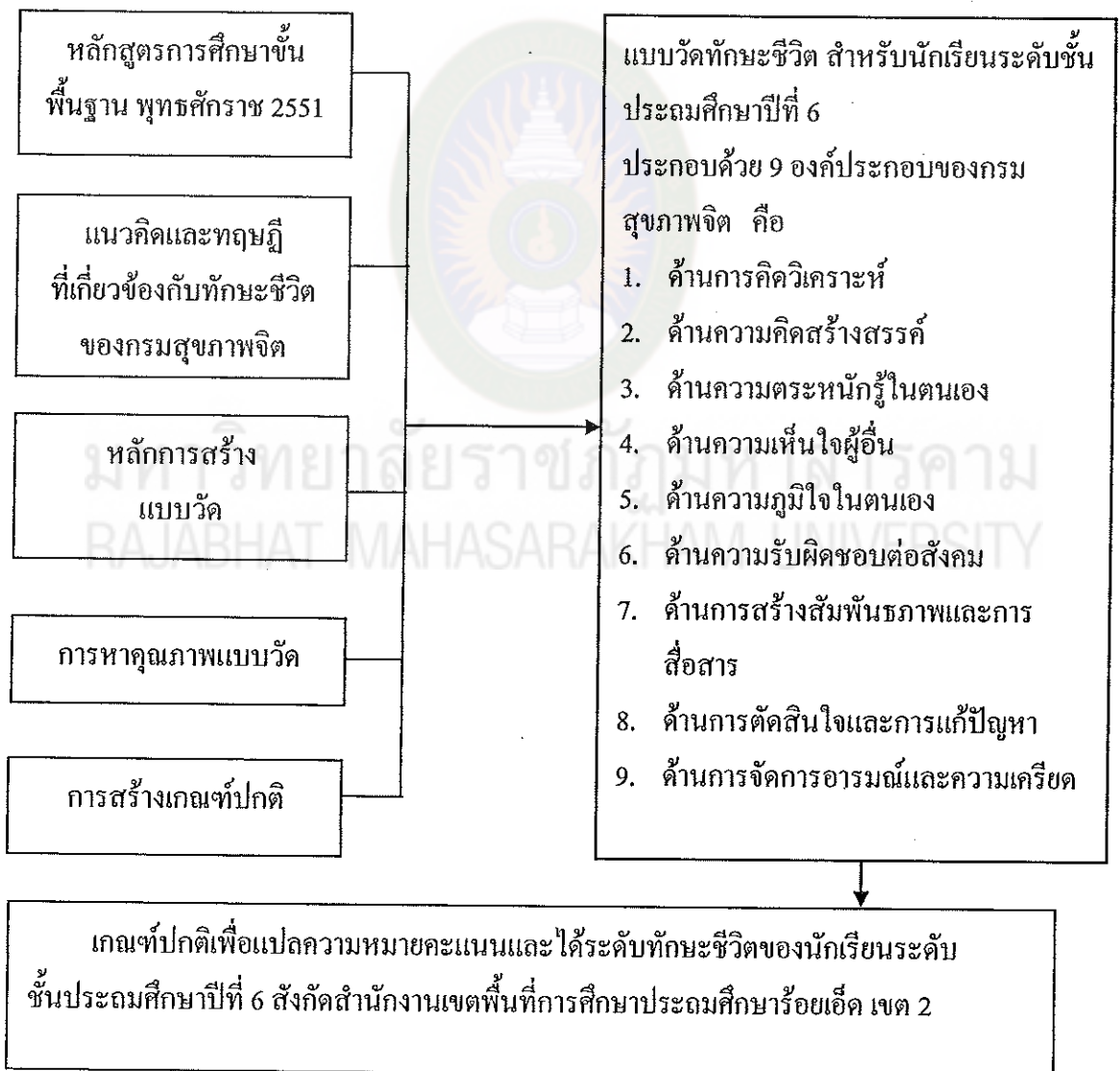
เกณฑ์ปกติ หมายถึง คะแนนที่บอกระดับทักษะชีวิต ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 2 ว่ามีทักษะชีวิตอยู่ในระดับใดเมื่อเทียบกับกลุ่มประชากร

ประโยชน์ที่ได้คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบระดับทักษะชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 2 เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการพัฒนากิจกรรมส่งเสริมทักษะชีวิตให้กับนักเรียน
2. เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องทักษะชีวิตและเป็นแนวทางในการสร้างหรือพัฒนาแบบวัดทักษะชีวิตในครั้งต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการสร้างแบบวัดทักษะชีวิต สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดของกรมสุขภาพจิต ที่ประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ ดังนี้ ด้านการคิดวิเคราะห์ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านความตระหนักรู้ในตนเอง ด้านความเห็นใจผู้อื่น ด้านความภูมิใจในตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร ด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหา และด้านการจัดการอารมณ์และความเครียด โดยสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย